

РОЗДІЛ 1

ПЕРСЕФОНА

Персефоні дзвеніло у вухах, Підземний світ під її ногами несамовито двигтів.

Гекатині слова не йшли їй з голови.

«Це Тесеї випускає титанів».

Тесеї, син Посейдона, якою вона бачила побіжно лише раз, зумів зруйнувати її життя за лічені години. Усе почалося з викрадення Сивіли та Гармонії, а потім ситуація стрімко погіршилася. Тепер Зофі та Деметра мертві, Шолом Темряви забрали, а Гадес зник.

Персефона навіть не була певна, чи доречне це слово, але востаннє бачила бога мертвих ще в кабінеті в Александрійській вежі, коли скувала його своєю магією. Їй досі перед очима стояв той вираз, з яким бог мертвих глянув на неї, коли вона йшла, але в неї не було вибору. Гадес не відпустив би її, а вона не дозволила би йому накликати на себе вічне покарання за відмову виконувати заборговану послугу.

Але щось сталося, бо Гадес не прийшов по неї, його не було й зараз, коли їхнє королівство розривали на шматки.

Підземний світ знову струснуло, і Персефона глянула на Гекату, яка стояла навпроти неї, похмура й напружена.

— Нам треба йти, — сказала Геката.

— Куди? — перепитала Персефона.

— Ми мусимо зупинити титанів, — відповіла богиня. — Наскільки нам стане сил.

Персефона не зводила з неї очей. Богиня чаклунства й сама була титанкою, здатною здолати старших богів. Але ж Персефона лише нещодавно зуміла вистояти проти своєї матері-олімпійки.

— Гекато, я не можу... — почала було вона, хитаючи головою, але Геката обняла її обличчя долонями.

— Можеш, — сказала вона, її погляд пробирав до самої душі. — Ти мусиш.

У тебе немає вибору.

Персефона почула те, чого Геката не сказала вголос, хоч і знала, що богиня мала рацію. Йшлося не лише про захист її королівства.

На кону стояв порятунок усього світу.

Вона відсунула сумніви, відчуваючи дедалі сильніше прагнення довести, що гідна дарованих їй корони і титулу.

— О, моя люба, — сказала Геката. Богиня опустила руки й переплела пальці з Персефониними. — Це не питання гідності.

Більше вона нічого не сказала, а вже за мить її магія розгорілася потужним збуренням і перенесла їх на Асфоделеві луки. Попри руйнування, що їх Персефона бачила, зійшовшись у бою з олімпійцями біля Фів, вона досі не уявляла, що титани могли зробити з її королівством, але реальність спустошувала.

Гори Тартару колись здіймалися й спадали крутими схилами, наче хвилі у розбурханому морі. Попри своє призначення й жахи, які вони тримали у собі, ті гори були красивими: темні й зазубрені тіні на тьмяному обрії.

Тепер їх майже зрівняли з землею, ніби на них наступив велетень, а небо розколалося й зяло глибокою раною до верхнього світу.

Щось уже втекло з Підземного світу.

Земля здригнулася, й з глибин Тартару вирвалася гігантська рука, розкидаючи увсебіч каміння. Титан висунув голову з в'язниці й заревів. Той звук був оглушливий

і не менш руйнівний, бо ж розбив найближчі вершини, ніби вони були скляні.

Персефона згадала, що Гадес розповідав їй про титанів. Вони не мертві, а лише ув'язнені, тому зберегли всі свої сили.

— *Япет*, — майже прошипіла Геката. — Брат Кроноса, бог безсмертя. — Богиня глянула у вічі Персефоні. — Я розберуся з ним. А ти маєш запечатати небо.

Персефона кивнула, хоча її розум гарячково намагався усвідомити, що ж це означало. Вона ще не застосовувала магію, даровану їй через шлюб із Гадесом.

Геката телепортувалася першою, явившись у повітрі над головою Япета. Аж раптом розтроїлася, оточивши бога безсмертя, і з її рук вирвалося чорне полум'я, яке вона спрямувала палючим потоком у титана. Щойно її магія досягла цілі, повітря розітнуло люте ревіння Япета.

Вже не мусячи перейматися титаном, Персефона прикликала в собі темряву, потягнулася за почуттями, які живили її під час руйнування Підземного світу, коли вона нашттовхнулася на Гадеса й Левку в Лісі відчаю. Від самої лише згадки про ту ніч богиня весни почувалася зраненою і напнутою, мов пружина. Хоч побачене тоді й не було реальним, у ній досі вирували емоції. Від тих страждань її сила розквітла: сила, здатна прикликати коріння з Верхнього світу. Воно прорвалося крізь почорніле небо, наче кубло змії, запечатуючи розколіну.

На Персефону накотило полегшення, й вона перемкнула увагу на Гекату, яка досі займалася Япетом. Тепер Персефона могла зосередитися на тому, щоб полонити титана в його гористій в'язниці, але в неї врізалося щось тверде, збиваючи з ніг. Персефону відкинуло аж до самого краю Асфоделю, де луки спускалися в долину.

Персефона повільно, судомно вдихнула, хоч легені й здавалися замороженими. Підвівшись навкарачки,

вона опинилася лицем до лица з чудовиськом. Істота мала три голови: лев'ячу, козячу й зміїну.

Лев заревів їй в обличчя, шкірячи гострі зуби. Козел роззявив рота й видихнув струмінь згубного вогню, що вмить розжарив повітря. Змія стрімко кинулася вперед, але не зуміла дістати Персефону отруйними іклами.

Те створіння було химерою: сумішшю випадкових тварин, кожна з яких була по-своєму небезпечною. І воно втекло з Тартару.

— Бляха.

Чудовисько стрибнуло, і Персефона позадкувала, забувши, як близько стояла до краю долини. Богиня впала, зірвавшись зі схилу, і вдарилася об тверду, порослу травою землю.

Телепортувалася й зуміла приземлитися на дупу посеред луку. Персефона підвела погляд на химеру, що ревіла на неї згори, а тоді зі здивуванням почула гарчання й позади себе. Озирнувшись, побачила, що над нею нависла ще одна химера. Потім підійшло ще дві, які стали обабіч чудовиська.

Богиня зіщулилася, зауваживши тінь, що промайнула в неї над головою. Перша химера зістрибнула зі скелі й приєдналася до зграї, повільно скорочуючи ту незначну відстань, що ще лишалася між ними.

— Та звідки вас скільки набралось? — пробурмотіла Персефона, розгублено переводячи погляд з однієї почвари на іншу, оцінюючи.

Раптом великий гранат влучив у козячу голову, що висунулася з-за спини однієї з химер. Та різко смикнулася вбік, з розлученим ревом видихаючи струмінь вогню й підпалюючи почвару, яка стояла поруч. З пащі тієї вирвався жакливий крик, і вона впала додола, качаючись по густій траві, але, здавалося, полум'я розгоралося ще дужче.

Слідом за першим посипалися ще гранати, падаючи на чудовиськ справжньою зливою. Коли вони поверну-

ли писки в бік нових нападників, Персефона побачила величезний натовп душ. У першому ряду стояли жінки й старші люди з кошиками фруктів. Юрі теж була серед них. Побачивши свій народ, Персефона відчула, як стрепенулося її серце, але захват швидко обернувся жахом, бо ж химера посунула в їхній бік.

Богиня весни й гадки не мала, що стається з померлими, якщо їх спіткає небезпека в межах їхнього королівства, але з'ясувати не мала ні найменшого бажання.

Утім, вона побачила, як уперед вийшов другий ряд душ: озброєні чоловіки й жінки. Ієн був на чолі й вигукував накази, коли химера наблизилася.

— Цільтеся в шиї! — крикнув він. — Горлянки в них із вогню, тож розплавлять вашу зброю і вони захлинуться.

Три химери рушили до натовпу душ, натомість четверта розвернулася до Персефони. Лев вишкірив зуби, а очі козла налилися вогнем. Змія зібгалася, готуючись до стрибка. Персефона задкувала, але хижка почвара ступала крок за кроком за нею і за мить до того, як напала, роззявивши пащі всіх трьох голів, богиня телепортувалася. Вона збиралася прикликати свою магію, замкнута чудовисько в клітці зі сплетених колючих лоз, але щойно явилася позаду химери, в почвару врізалася велетенське створіння. Персефона не відразу збагнула, що напало: триголовий собака.

Не просто триголовий собака: Цербер, Тифон і Ортр.

Вона ще ніколи не бачила їх у єдиній подобі, але Гадес про це згадував. «Цербер — чудовисько, — казав він. — А не тваринка».

Цербер то здавався єдиним, то ділився натроє, а ще він немовби збільшився втричі й тепер височів над Персефоною, підкинувши химеру в повітря. Чудовисько впало на віддалі й вже не ворушилося. Цербер повернувся до Персефони, звиваючись усім тілом від її присутності.

— Цербере...

Вона не договорила, бо ж різкий тріск привернув її увагу до гористого горизонту, де Геката досі боролася з Япетом. Титан зумів просунути велетенські руки поміж могутнім корінням, яке Персефона прикликала, щоб запечатати небо, і, різко смикнувши, вирвав його все разом. Кілька душ, які зібралися на луку, налякано скрикнули від того, що на Підземний світ посипалися тріски.

Ще більше гір не встояли під натиском скинутого коріння. Почувся пронизливий лютий крик, а вже за мить зі зруйнованих глибин Тартару показалися сім змієподібних голів. У Персефони кров похолола в жилах, коли вона впізнала в тій роздутій істоті гідру.

— Бляха!

Якщо раніше вона ще мала який-не-який контроль над ситуацією, то тепер втратила його повністю.

— Схоже, ти добряче так вляпалася, Сефі.

Персефона повернула голову ліворуч, де Гермес явився в усій золотавій величі, досі в обладунку після зустрічі з олімпійцями. Вона загубила його на полі бою, але він був першим, хто підтримав її й виступив проти Зевса. Він і Аполлон.

Увагу Персефони привернув земний аромат лавра і, озирнувшись, праворуч вона побачила бога музики. Аполлон зі стоїчним і спокійним виглядом усміхнувся їй.

— Привіт, Сеф, — сказав він.

Вона всміхнулася у відповідь.

— Привіт, Аполлоне.

— Як грубо, — озвався Гермес. — Зі мною ти не привіталася.

— Привіт, Гермесе, — мовила вона, знову глянувши на нього.

Він пирхнув.

— Якщо мені довелося на це вказувати, то вітання нічого не варте.

Персефона водночас усміхнулася ще ширше й розридалася, сповнена вдячності за їхню присутність.

— Не плач, Сеф, — промовив Гермес. — Я ж пожартував.

— Вона плаче не через твій дурний жарт, — огризнувся Аполлон.

— Он як? І відколи це ти так добре її знаєш?

— Він має рацію, Гермесе, — сказала Персефона, швидко витираючи очі. — Я просто... дуже рада бачити вас обох.

Вираз Гермеса пом'якшав, але ревіння гідри знову привернуло їхню увагу до Тартару, де чудовисько зіскочило з вершини, під якою було ув'язнене, і приземлилося в Лісі відчаю. Деревя під його велетенським тілом ламалися, наче галуззя. Голови гідри металися, розбризкуючи отруту. Ті краплини падали на Підземний світ смертоносним дощем, обпікаючи й обвуглюючи все, чого торкалися, зокрема й химеру, чий жахливий, пронизливий крик розітнув повітря, коли отрута спалила її на смерть.

Водночас Япет спромігся висунутися ще далі, й тепер із землі стирчала вся його голова аж до широких плечей. Обличчя він мав худорляве, очі — запалі й сповнені такої люті, що аж блискотіли, наче полум'яні. Він здавався лихим і жорстоким, і хоч іншого Персефона й не чекала від титана, який тисячоліття просидів під замком, зіткнутися з палкістю його люті наживо — то геть інше.

Персефона відчувала хвилі давньої магії Гекати, що накочувалися на неї, немовби богиня черпала силу з усього в Підземному світі. Від цього їй волосся стало дибки на руках і на потилиці, а в роті пересохло. А тоді Геката вивільнила силу потужним спалахом. Япет згорбився під його вагою, вдарившись головою об гори, але Персефона знала, що цього замало.

— Треба загнати їх назад у Тартар, — сказала богиня весни.